

เทศน์อบรมฆราวาส

ณ สมาคมผู้ประกอบการรับเหมาและค้าวัสดุก่อสร้างไทย

วันที่ ๑๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕ [เย็น]

“สร้างธรรมต้องได้ธรรม”

วันนี้เป็นวันมหามงคลกับพี่น้องทั้งหลายที่มารวมอยู่ในสถานที่นี้ มีคุณประพันธ์ อินทรกำแหง ประธานสมาคมผู้ประกอบการรับเหมาและค้าวัสดุก่อสร้างไทยเป็นประธาน ได้พากันริเริ่มกองการมหากุศลชนในครั้งนี้ สมเจตนาของหลวงตาที่มีความมุ่งมั่นต่อบรรดาพี่น้องทั้งหลายที่เป็นผู้นำ เพื่อยกชาติไทยของเราซึ่งกำลังจะตกเหวตกบ่ออยู่แล้วให้ฟื้นขึ้นมาเป็นลำดับลำดับ ผลแห่งความรักชาติ ความเสียสละด้วยความพร้อมเพรียงสามัคคีของพี่น้องทั้งหลาย ได้ปรากฏขึ้นมาเป็นมงคลแก่ชาติไทยของเราโดยลำดับลำดับ

คือเวลานี้ทองคำ ดอลลาร์ เงินสด นับตั้งแต่วันได้เริ่มช่วยชาติกับบรรดาพี่น้องทั้งหลายมา ก็เป็นเวลา ๔ ปีกว่านี้แล้ว ผลปรากฏว่า ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้ได้ ๕,๕๕๙ กิโลกรัม ดอลลาร์ได้มอบเข้าแล้ว ๗ ล้าน ๒ แสนกว่าดอลลาร์ สำหรับเงินไทยได้แยกออกซื้อทองคำและดอลลาร์เป็นจำนวน ๙๔๑ ล้านบาท เหล่านี้ได้ซื้อทองคำและดอลลาร์เข้าสู่คลังหลวงเรียบร้อยแล้ว นี่คือผลแห่งความรักชาติ แห่งความเสียสละของพี่น้องชาวไทยเรา รวมกันเป็นปีกแผ่นมั่นคงจนปรากฏผลงานขึ้นมาเป็นที่พึงพอใจทั่วหน้ากัน

หลวงตาที่อุตสาหะเกียกกายพาพี่น้องทั้งหลายช่วยชาติบ้านเมือง ด้วยการล้มลุกคลุกคลานเพราะธาตุขันธ์ไม่อำนวย หลวงตาก็พอใจในการที่นำพี่น้องทั้งหลายมาจนกระทั่งปัจจุบัน ยังพอใจที่จะนำพี่น้องทั้งหลายเข้าสู่จุดมุ่งหมายแห่งความต้องการของหลวงตาที่ได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบแล้วว่า ทองคำเราในการช่วยชาติอันยิ่งใหญ่ของคนทั้งประเทศคราวนี้ ขอให้ได้น้ำหนัก ๑๐ ตัน ซึ่งเวลานี้ได้แล้ว ๕,๕๕๙ กิโลกรัม หรือ ๕ ตัน กับ ๕๕๙ กิโลกรัม ผ่านไปเรียบร้อยแล้ว เข้าสู่คลังหลวงด้วยความแคล้วคลาดปลอดภัย เป็นที่ปลื้มใจของพี่น้องชาวไทยทั้งชาติโดยสมบูรณ์ในสมบัติที่มอบเข้าเรียบร้อยแล้วนี้ และดอลลาร์ก็ได้มอบเข้าแล้ว ๗ ล้าน ๒ แสนกว่าดอลลาร์

สำหรับเงินสดก็ดังที่เรียนแล้วตะกี้ ๙๔๑ ล้านบาทซื้อทองคำ ๙๓๑ ล้านบาทซื้อดอลลาร์ ซึ่งยังไม่ครบกำหนดที่จะนำเข้าสู่คลังหลวงพร้อมกันกับทองคำไป ๑๐ ล้านบาท นี่หมายถึงเงินสด ที่นั้นนอกจากนั้น บรรดาเงินสดหลวงตาได้แจกจ่ายช่วยพี่น้องชาวไทยทั่วประเทศ นับตั้งแต่คนทุกชั้นคนจนมา ซึ่งมีจำนวนหลายประเภท คนทุกชั้นคนจน

ธรรมดาและคนทุกข์คนจนเจ็บไข้ได้ป่วย ไม่มียา ไม่มีเงินรักษาโรคร้ายของตน ก็วิ่งเข้าไปหาวัด หลวงตาได้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเมตตาเต็มสัดเต็มส่วน ไม่เคยปิดอกแม้แต่รายว่ารับไม่ได้เลย

ความทุกข์ ความจน หลวงตาก็ทุกข์ก็จนมาเป็นลำดับ และกองทุกข์ทั้งหลายที่มีต่อคนใช้นั้น จึงได้อุตสาหกรรมเกี่ยกตะกาย คนใช้รายไหนมา นี่เรียกว่า ทั่วประเทศ ได้วิ่งเข้ามาหาหลวงตา หลวงตารับทันทีให้เป็นคนใช้ของหลวงตา แล้วบอกไปอย่างหายสงสัยทุกแห่งทุกมุม ว่าคนใช้นี้เป็นคนใช้ของวัดป่าบ้านตาด มีหลวงตาบวเป็นเจ้าอาวาสวัดนั้น ขอให้หมอบและพยาบาลตลอดทุกข์ยา ผู้บริการทั้งหลายสำหรับคนใช้รายที่เรารับไว้เป็นคนใช้ของเรา ให้รับร้อยเปอร์เซ็นต์ทุกอย่าง ๆ เหมือนกันกับคนใช้ทั่ว ๆ ไป ที่มีเงินทองเป็นเครื่องสนองตอบแทนกัน

หลวงตาก็พยายามทำอย่างนั้น ทุกรายไปหมด เรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้ เรียกว่าช่วยคนทุกข์คนจน สำหรับคนทุกข์คนจนประเภทอื่น ๆ นั้นขอให้อย่าให้พรรณาไปมาก มีมากต่อมากทั่วประเทศไทย ท่านเหล่านี้เราจะไม่ระบุชื่อเลย จะช่วยเหลือตามความจำเป็นที่ทราบเรื่องทราบราว โดยมีหลักฐานมั่นคง ยืนยันว่าเป็นความจำเป็นจริง ๆ เราช่วยเหลือมาจำนวนเท่าไร ๆ แล้วแต่เหตุการณ์ที่ควรจะได้ช่วยเหลือ รายเหล่านี้หลวงตาจะไม่ระบุเลย ช่วยไปเท่าไร ๆ ก็ผ่านไป ๆ ไม่ออกชื่อออกนาม เพื่อรักษาศักดิ์ศรีติงามของคนจนแต่ละราย ๆ จึงไม่ระบุเลย ผ่านไป

นอกจากที่เขาลงหนังสือพิมพ์เรียบร้อยแล้ว นี่หลวงตาตามไปดูเรื่องราวจนถึงขั้นทำการสงเคราะห์สงเคราะห์สำเร็จผ่านมา อย่างนี้เราพูดบ้างก็ได้ ไม่พูดก็ได้ แต่ส่วนที่รายบุคคลที่สงเคราะห์ด้วยความจำเป็นจริง ๆ ไม่ระบุเลย เป็นเรื่องของบุคคล ให้แล้วเป็นแล้ว ๆ ผ่านไป ไม่บอกชื่อบอกนามว่าได้ช่วยคนนั้นเท่านั้นเท่านั้น เรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้ นี่เรียกว่าทั่วประเทศไทย จากเงินที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคมา นอกจากนั้นก็สร้างสถานสงเคราะห์ในที่ต่าง ๆ และโรงร่ำโรงเรียน นี่ก็ทั่วประเทศไทยเช่นเดียวกัน

โรงพยาบาลทั้งสองแห่ง คือโรงพยาบาลหนึ่ง แล้วก็โรงร่ำโรงเรียนหนึ่ง นี่แต่ละแห่ง ๆ นี่หลายสิบหลังทีเดียว โรงพยาบาลนั้นมากกว่าเพื่อนเป็นพิเศษ เวลานี้หลวงตาได้ช่วยแล้ว กำลังก้าวเข้าสู่ ๒๐๐ โรง การช่วยโรงพยาบาลรู้สึกจะพิสดารอยู่มากทีเดียว ช่วยเครื่องมือเครื่องมือ อาหารการกินในคนไข้ที่ควรช่วยเหลือได้ประการใด เราก็จัดอาหารไว้ในวัดของเราเต็มโกดัง เต็มโกดัง เพื่อโรงพยาบาลต่าง ๆ มาติดต่อขอจากเราให้ได้ไปทุกโรง ๆ ตลอดมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ แม้หลวงตาจะไม่อยู่ก็ตาม สิ่งเหล่านี้จะต้องมีเต็มโกดังอยู่ตลอดเวลา สิ่งเสียพระที่อยู่ในวัดไว้เรียบร้อย

โรงพยาบาลใดมาให้ได้ตามกำหนดกฎเกณฑ์ที่เราสั่งเสีย และลงบัญชีไว้แล้วว่า ให้ได้คนละเท่า ๆ กัน คือให้เสมอกัน นอกจากโรงพยาบาลที่มาจากทางไกลๆ อย่างนี้ เราก็สั่งให้จัดเอาไว้เป็นพิเศษ เมื่อท่านเหล่านี้มาเราก็ให้เป็นกรณีพิเศษ เรียกว่า ให้เป็นพิเศษ เฉพาะโรงพยาบาลที่จำเป็นซึ่งมาจากทางไกลๆ เช่นมาจากอุบล หรือโคราช หรืออุดรดิตถ์ พิษณุโลก เหล่านี้มาไกลๆ เราจะจัดให้เป็นกรณีพิเศษตลอดมา นี่เรียกว่าอาหารไว้สำหรับคนไข้ จัดไว้ในโกดังเต็มเอี้ยดตลอดมา ไม่ให้บกพร่องเลย สิ่งที่จัดให้ นั้น นับแต่ข้าวสารลงไป น้ำปลา น้ำมันพืช ไข่ลม น้ำตาล อย่างนี้ให้เท่า ๆ กันหมด เว้นโรงพยาบาลที่เราให้พิเศษ นี้อย่างหนึ่ง

อย่างหนึ่งในโรงพยาบาลนี้มีความจำเป็นอะไร เครื่องไม้เครื่องมือมีหลายประเภท ตามแต่โรงไหนจะมีความจำเป็นกับเครื่องมือประเภทใด มาติดต่อขอจากเรา เมื่อพอช่วยเหลือกันได้แล้ว ช่วยเหลือกันไปอย่างนี้ทุก ๆ โรงไป เพราะฉะนั้น เครื่องมือแพทย์จึงมีมากต่อมาก นับตั้งแต่เอกซเรย์คอมพิวเตอร์ลงมา ที่ราคาสูง ๆ หลาย ๆ ล้านบาทลงมา ตามโรงพยาบาลใหญ่ ๆ ที่เราช่วย ถ้าโรงพยาบาลอำเภอก็ลดเครื่องมือ เครื่องมือชนิดนั้นลงมา ให้ตามสัดส่วนส่วน นี่เรียกว่าเครื่องมือหาประมาณไม่ได้

รถก็เหมือนกัน บางโรงก็ให้ถึง ๔ คันก็มี ๓ คันก็มี ๒ คันก็มี แต่ส่วนมากให้โรงละ ๑ คัน ที่มากกว่านั้นก็โดยเห็นความจำเป็น เราก็ให้เป็นกรณีพิเศษ ๆ นี้ออกจากเงินของพี่น้องทั้งหลายที่เรียกว่าเงินสด จากการซื้อทองคำแล้วก็ออกไปอย่างนี้แลเรื่อยมา เรื่องรถนั้นก็ไม่ต้องทราบเท่าไร เป็นร้อยขึ้นไป ร้อยขึ้นไป และเครื่องมือแพทย์ตั้งแต่ราคาแพง ๆ เราให้ทั้งนั้น จึงพูดสรุปความลงได้เลยว่า หลวงตานี้ผิดข้อสังเกตการคาดคะเนของพี่น้องทั้งหลาย เรียกว่าเป็นคนละโลกไปเลย พี่น้องทั้งหลายเห็นหลวงตานี้จะเข้าใจ พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า หลวงตานี้เป็นมหาเศรษฐีมีเงินมาก เพราะมีคนเคารพนับถือมาก วันหนึ่งหลังไหลเข้ามา หลังไหลเข้ามาไม่ได้ขาด

ประชาชนทั้งหลายเมื่อมาเห็นเขานำสมบัติมาบริจาค ฉะนั้นก็เป็นที่น่าใจว่า วันหนึ่งจะได้เงินเป็นหลายบาท หลายพันหลายหมื่น อย่างนี้ตลอดมา เขาเห็นเฉพาะเวลาที่เขานำมาบริจาค อย่างเปิดเผยทั่วหน้ากัน เช่นที่ศาลาวัดป่าบ้านตาดเป็นต้น หรือเช่นอย่างสวนแสงธรรมเป็นต้น อย่างนี้เห็นทั่วหน้ากัน ในเวลารับปัจจัยจากพี่น้องทั้งหลายนี้ได้เห็นทั่วหน้ากันอย่างเปิดเผย แต่เวลาหลวงตาจ่ายนั้น ท่านเหล่านี้ไม่ได้เห็น หลวงตาจ่ายเช็คแต่ละฉบับ ๆ นี้เพื่อเครื่องมือเครื่องมือโรงพยาบาล ดึกของโรงพยาบาลแต่ละตึก โรงร่ำโรงเรียนแต่ละแห่ง ๆ จ่ายไปในวันหนึ่งๆ เช็คใบหนึ่งสักเท่าไร หลาย ๆ แสน หลาย ๆ ล้าน เป็นประจำมา อย่างนี้ประชาชนไม่เห็นเพราะหลวงตาเป็นผู้สั่งจ่ายแต่ผู้เดียว

นี่ละคนจึงคาดหลวงตาว่า เป็นมหาเศรษฐีเงิน แต่หลวงตานี้ขอเรียนตามความสัตย์ความจริง เปิดเผยในหัวอกของตนที่ทำด้วยความสุจริตยุติธรรม และเมตตาต่อโลกเต็มหัวใจนี้ว่า คนที่ทุกข์ที่จนที่สุด ในบรรดาครูอาจารย์ที่เขาเคารพนับถือมาก ก็คือหลวงตาบ้วนนี้แล ไม่มีเงินติดเนื้อติดตัวตลอดมา มีเท่าไรเป็นไหลออก ทางเข้ามาไหลเข้ามาเท่าไร ทางออกก็เปิดกว้างออกตลอดเวลา ไหลเข้ากับไหลออกเป็นสายทางอันเดียวกัน บางทีทางไหลออกกว้างกว่าทางไหลเข้ามาก็มี เพราะเหตุไร เพราะเมื่อมีความจำเป็นที่เราไม่มีเงิน แต่ความจำเป็นซึ่งเราจะต้องช่วยเหลืออย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้มันมีประจันหน้าเราอยู่ เราก็กินเลย บอกว่า เอา ติดหนี้ก็ติด

นี่ละติดหนี้เขาก็มี นี่เรียกว่าทางออกมากกว่าทางเข้ามาของสมบัติทั้งหลาย เราติดหนี้เรื่อย ๆ ไม่ใช่ธรรมดานะ ติดหนี้ติดสิน ติดเฉย ๆ ติดหนี้ติดสิน แต่ไม่เคยได้เข้าคุกเข้าตะราง เพราะโทษแห่งความติดหนี้เขาไม่มีเงินใช้ บรรดาลูกศิษย์ลูกหาของหลวงตาบ้วนก็เข้มแข็งทุก ๆ ท่าน พอเห็นหลวงตาไม่เข้าท่าแล้ว เขาจุดลากออกมา ติดหนี้เขาเท่าไรเขาช่วยปั๊งปั๊ง ๆ เพราะฉะนั้น หลวงตาจึงไม่เคยติดคุกแต่ติดหนี้ติดไม่ถอยดังที่เห็นอยู่นี้

นี่เรียนให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายทราบ ว่า ความทุกข์ความจนมารวมอยู่ที่หลวงตานี้แล ด้วยความบริสุทธิ์ใจ อันบรรดาสมบัติเงินทองที่พี่น้องทั้งหลายนำมาบริจาค นับแต่ทองคำลงมา ดอลลาร์ เงินสดนี้ หลวงตาขอชี้แจงให้พี่น้องทั้งหลายทราบอย่างประจักษ์ อย่างเปิดอกเลยว่า ชี้น้อย่างนี้ หลวงตาไม่มีความมัวหมองในจิตใจที่พี่น้องทั้งหลายนำสมบัติมาบริจาคตั้งแต่ทองคำจนกระทั่งถึงเงินสด แม้หนึ่งบาท หลวงตามีความมัวหมองในใจคิดอยากได้ อยากร่ำอยากรวย แล้วหยิบเอาเงินพี่น้องทั้งหลายที่มาบริจาคเพื่อส่วนรวมอันใหญ่หลวงของเรานั้น มาใช้อย่างนี้ ด้วยความทุจริตอย่างนี้หลวงตาไม่มีเลย มีแต่ความบริสุทธิ์ใจเต็มไปด้วยเมตตาล้วน ๆ

ของที่ตกมามากน้อย หลวงตาเป็นผู้จัดการเองนะ สมบัติเงินทอง แต่ก่อนหลวงตาไม่เคยสนใจกับเงินกับทอง แม้ที่สุดที่ฝากธนาคารหลวงตาก็ก็นำออกมา ไม่เข้ามายุ่งมาเกี่ยวข้องกับเรา แต่เวลาที่มีความจำเป็น คือการช่วยชาติเป็นสำคัญ หลวงตาจึงได้บังคับตัวเองเข้าสู่ความเป็นเจ้าของแห่งเงินทองทั้งหลาย โดยที่เขาบริจาคมา หลวงตาได้รับเป็นผู้ลงบัญชี เป็นเจ้าของสมุดฝาก มีก็สมุดก็ตามที่เขาบริจาคมาเพื่อเป็นโครงการช่วยชาติบ้านเมือง หลวงตาเป็นเจ้าของเสียเลย เพื่อไม่ให้รั่วไหลแตกซิมไปไหน เราเป็นผู้เก็บ ผู้จัด ผู้จ่ายแต่ผู้เดียว เพราะฉะนั้น สมบัติทั้งหลายที่พี่น้องบริจาคมา จึงบริสุทธิ์สุดส่วนตลอดมาอย่างนี้

และกรุณาทราบ หลวงตานี้พอแล้วทุกอย่างในการนำพี่น้องชายไทยเรา เราไม่ได้ นำด้วยความหิวโหยโรยแรง เรานำมาด้วยความอัมมธรรมแล้ว หากจะพูดว่า เราไม่ได้ เป็นเศรษฐีเงินเหมือนโลกทั่ว ๆ ไปก็ตาม แต่เรามั่นใจแนในหัวใจของเราเป็นเวลา ๕๐ กว่าปีมาแล้วว่า หลวงตาจะว่าเป็นเศรษฐีธรรมก็ไม่ผิด หลวงตาได้รับเลย ไม่ปฏิเสธ เพราะหลวงตาพอทุกสิ่งทุกอย่างมาในบรรดาสมบัติสมมุติในโลกนี้ เป็นเวลา ๕๐ กว่าปี นี้แล้วที่พอในหัวใจ ธรรมมีในหัวใจ เต็มหัวใจแล้ว อยู่ไหนสบาย พอหมด ไม่ว่าอดว่า อัม ไปที่ไหนสบายไปหมด

นี่เมื่อธรรมเข้าสู่จิตใจแล้ว ไม่ว่าฆราวาสญาติโยม ไม่ว่าพระว่าเณร สมบัติภายในคือธรรมได้เข้าสู่ใจแล้วจะเป็นที่สงบเย็นใจ ตายก็ไม่มีความห่วงใย ไม่ว่าเหว่ร่นวาย กับสมบัติภายนอกซึ่งเป็นเพียงผิวเผิน ได้อาศัยไปชั่วกาลเวลาที่มีชีวิตอยู่เท่านั้น เมื่อ ตายไปแล้วสมบัติทั้งหลายเหล่านั้นก็กองพะเนินเทินทึก แม้ชิ้นหนึ่งจะเอามาเผาศพของ ผู้เป็นเจ้าของก็ไม่เคยมี มีตั้งแต่เอาฟืนเอาถ่านหรือไฟฟ้ามาเผากันเรื่อยมาอย่างนี้ สมบัติเงินทองข้าวของมีมากน้อยเพียงไรนั้น ทั้งไว้สำหรับคนรุ่นหลังหรือลูกหลานเหลนทั้งหลายจะได้สืบทอด ใช้สอยให้เป็นความสุขความเย็นใจต่อไป ส่วนเจ้าของก็มีแต่บุญ แต่กุศล

ถ้าได้สร้างคุณงามความดีเอาไว้แล้ว กลายมาเป็นธรรมหล่อเลี้ยงหัวใจ หัวใจมี ธรรมแล้วอยู่ที่ไหนสบายหมด ไม่มีคำว่าบกพร่อง นี่ละ ธรรมสมบัติ หรือ บุญสมบัติ มี ภายในจิตใจแล้วเอิบอัมมคนเรา ตายก็แนใจ ถึงเวลาจะเป็นจะตาย พอคิดถึงเรื่องความ ล้ม ความตาย ความพลัดความพรากจากกัน เมื่อระลึกถึงบุญกุศลที่ตนสร้างไว้แล้ว ภายในจิตใจนี้ จิตใจเอิบอัม ไม่ว่าเหว่ ไม่ชุ่นมัว ไม่ติดไม่ดันไปไหน ตายไปด้วยความ สงบเย็นใจ บุญเป็นเครื่องหนุนให้ไปสู่สวรรค์ นิพพาน สถานที่ใดที่เป็นความสุขความ เจริญตามกำลังแห่งบุญที่ตนสร้างไว้มากน้อย จะนำผู้นั้นไปสู่สุคติโลกสวรรค์ โดยไม่มี สงสัยแม้ในหัวใจตัวเอง ส่วนสมบัติภายนอกก็มอบให้โลกเขาสืบทอดกันไป ตาม ประเพณีของโลกที่ต้องอาศัยสมบัติเหล่านี้เป็นธรรมดา

เพราะฉะนั้น การบำเพ็ญคุณงามความดี จึงขอเตือนพี่น้องทั้งหลาย ลูกหลานทั้งหลายให้ทราบทั่วกันว่า อย่าลืมนื้อลืมหื้อลื้อตัวจนเกินไป การดีดการดันตามโลกตามสงสาร เราจะติดดันจนกระทั่งสิ้นลมหายใจก็ไม่มีทางสุดทางสิ้นลงได้ เราเดินทาง ทางอุตถาทาง ตันไม่ค่อยมี หรือมีก็มีพอได้เป็นสักขีพยาน แต่ทางของกิเลส ความโลภ อยากได้ไม่มี วันพอ ความโกรธไม่พอใจแล้วเป็นพินเป็นไฟขึ้นมา และราคะตัณหา ความติดความดัน ในหญิงในชายไม่มีวันอัมพอเหล่านี้ เป็นพินเป็นไฟมันมาเผาไหม้ตัวเอง อันนี้แหละจะ พาเราไปแดนนรกได้ สมบัติเงินทองไม่ไป เอาไว้ที่ไหนก็อยู่ที่นั่น ไปสวรรค์ก็ไม่ไป ตก

นรกก็ไม่ไป มีที่หมื่นก็แสนก็ล้านบ้านเรือน ตีกรามของเรามีที่ห้องก็หับก็หลังก็ไม่ไปตก นรก ไม่ไปสวรรค์ ไม่ไปนิพพาน

ผู้จะไปทั้งดีและชั่ว คือตกนรกก็ได้ เป็นเปรตเป็นผีมาเผ่าสมบัติทั้งหลายก็ได้ ไปสวรรค์นิพพานก็ได้ นั่นคือใจของเรา ใจนี้ไม่เคยตาย ตายก็จริงแต่ร่างกายนี้เท่านั้น พอร่างกายหมดสภาพแล้วเขาเรียกว่าคนตาย ตายได้ด้วยกันทั้งคนทั้งสัตว์ แต่จิตใจนี้ ไม่เคยตายแต่กาลไหน ๆ มา แม้จะตกนรกหมกไหม้ตั้งกับตั้งกลับ ทนทุกข์ทรมานอยู่ก็ กับที่กลับก็ยอมรับว่าเป็นทุกข์ แต่ไม่เคยนิบหนายคือใจดวงนี้แหละ ใจดวงนี้แหละจะเป็นผู้นำสมบัติและโทษที่ตนทำไว้แล้ว ทั้งบาปทั้งกรรมต่าง ๆ ทั้งบุญทั้งกุศลติดแนบกับตัว เองไปสู่ภพหน้า

ถ้าคนมีบาปมาก ตายไปแล้วแดนสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน กว้างแสนกว้าง บาปกรรมมันไม่พาไป มันจะพาไปลงนรกหมกไหม้ ถึงจะคับแคบตีบตันขนาดไหนก็ตาม เพราะสัตว์นรกที่สมควรทำบาปมีจำนวนมาก ในเรือนจำหรือในนรกจึงไม่มีคำว่าว่าง แน่นอยู่ตลอดเวลา การแน่นของนรกว่า นรกจะเป็นทุกข์เพราะสัตว์นรกไปตกมาก จะได้รับความทุกข์ความทรมานในนรกเองไม่มี มันเป็นความทุกข์ความทรมานของสัตว์เอง ไปตกแออัดก็ยอมรับว่าแออัด เป็นทุกข์ประเภทหนึ่ง ไฟบาปไฟกรรมเผาก็เป็นทุกข์ประเภทหนึ่ง

ที่กับที่กลับก็ตาม ใจนี้ไม่ยอมตาย ยอมรับความทุกข์หมดทุกชั้นทุกอัน จนกระทั่งค่อยผ่านขึ้นมา เมื่อกรรมค่อยเบาลงๆ ผ่านขึ้นมา แล้วรู้สึกเนื้อรู้สึกตัวมาสร้าง บุญสร้างกุศล ผลทานต่าง ๆ บุญกุศลหนุนจิตใจ จิตใจนี้พลิกจากแดนนรกเข้ามา อย่างน้อยเป็นแดนมนุษย์ผู้มีคุณงามความดี มีศีลมีธรรมภายในใจ จากมนุษย์แล้วไปแดนสวรรค์ พรหมโลก และนิพพาน นี่คือใจดวงนี้ไม่เคยตาย ตกนรกก็ไม่ยอมนิบหนาย ไม่ยอมตาย มาแดนสวรรค์ พรหมโลกก็ไม่ตาย ยิ่งไปนิพพานด้วยแล้วเที่ยงเลย ไม่มีคำว่าตาย

จึงขอให้พี่น้องทั้งหลาย ซึ่งเราเป็นชาวพุทธอย่าได้ลืมเนื้อลืมตัว อย่าปล่อยให้กิเลสตัณหาจุตลากไปทั้งวันทั้งคืน ให้มีการยับยั้งชั่งตัวบ้าง ในการสร้างความชั่วทั้งหลายมักจะเป็นนิสัยของคนเรานั้นแหละ นิสัยของสัตว์เขาไม่รู้ว่าทำบาปทำบุญ มนุษย์นี้พอรู้อยู่บ้างว่าทำบาป ทำบุญ ทำผิด ทำถูกประการใด เช่นคนไปขโมยไปลักไปลักเขา ก็ต้องไปเวลาเขาเผลอ ตัวเองรู้คนอื่นไม่รู้ นี่เรียกว่า การทำบาป ที่นี้การทำบาปไม่ว่าที่แจ้งที่ลับ มันเป็นบาปเสมอกันหมด ทำที่แจ้งก็เป็นบาป ทำที่ลับก็เป็นบาป เพราะเราเป็นผู้ทำเอง บาปเป็นของเราเอง ไม่ได้อยู่ในที่แจ้งที่ลับ ไม่ได้อยู่ดิน ฟ้า อากาศ ต้นไม้ ภูเขา สถานที่ใดกว้างแคบ บุญบาปไม่ได้ไปอยู่ มาอยู่ที่หัวใจของสัตว์ ผู้ทำดีทำชั่วนี้แล

ถ้าเราทำบาป คำว่าทำบาป คือทำสิ่งที่ไม่ดี ที่ผิด กระเทือนตัวเองและคนอื่น นี่เรียกว่าทำบาป ทำความชั่ว อย่างนี้เรียกว่าทำบาป ทำบุญคือทำด้วยความชอบธรรม การช่วยบ้านช่วยเมือง การเสียสละเหล่านี้เรียกว่าความชอบธรรม เป็นการทำบุญ เช่น เราช่วยบ้านช่วยเมืองอยู่ ตั้งพี่น้องทั้งหลายนำผ้าป่ามาถวายหลวงตาเพื่อจะนำเข้าสู่คลังหลวง ซึ่งเป็นหัวใจของชาติอย่างนี้ เรียกว่า สร้างบุญสร้างกุศล วัตถุที่พี่น้องทั้งหลายนำมาบริจาคนี้เข้าสู่คลังหลวง หรือไปตามสถานที่ต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์แก่ผู้รับไป นี่เป็นวัตถุ

ส่วนบุญส่วนกุศลที่เราบริจาคนั้นเป็นของเรา เข้าสู่หัวใจของเรา นี่เรียกมหากุศล กรุณาทราบตามนี้นะ การสร้างบุญสร้างกุศลขออย่าพากันนอนใจ (เสียงหมาเห่าขึ้น) หมาตัวนี้เห่าเก่งโวย บัดกรีปากหมาให้สักหน่อยได้ไหม บัดกรีไว้เสียก่อน เสร็จแล้วค่อยมาเปิดปากมัน ให้เห่าทั้งวันทั้งคืน อย่ากินอะไรก็ได้ ให้อ้วนนั้นนะ ให้หลวงตาท่านเทศน์จบเสียก่อน เวลานี้เขากำลังฟังเทศน์หลวงตา

นี่เราพูดถึงบุญเรื่องบาป ให้พี่น้องทั้งหลายทราบ เราเป็นลูกชาวพุทธ อย่างนอนใจจนเกินไป จะเสียท่าเสียทีในชาติหนึ่ง ๆ ของเราเอง ความเพลิดความเพล็นเป็นส่วนมาก ที่ไม่รู้จักรักการยับยั้งชั่งตวงนั้นเป็นเรื่องของกิเลสโดยตรงจุดลาก กิเลสให้ติดให้ดินไม่มีวันอึดพอ นี่ละเป็นสาระอะไรไม่มีเลย ไม่มีสาระแต่โทษบางอย่างมี ความเพลิดความเพล็นธรรมดา ถึงไม่มีสาระแต่ก็ไม่เป็นโทษก็มี ทั้งไม่มีสาระ ทั้งเป็นโทษด้วยก็มี อันนั้นละที่เป็นบาปเป็นกรรม ให้พากันระมัดระวัง

และการทำบุญให้ท่าน นี่เป็นส่วนที่จอมปราชญ์ทั้งหลายท่านพาดำเนินมาก่อนแล้ว พระพุทธเจ้าที่จะมาตรัสรู้แต่ละพระองค์นั้น ท่านสร้างพระบารมี มีทานบารมีเป็นสำคัญ ออกหน้าออกตามาด้วยกันทั้งนั้น คำว่า ทาน ได้แก่ความเสียสละ ความเสียสละออกจากความเอื้อเฟื้อ ออกจากความเมตตาต่อกัน เช่นเราให้อาหารสัตว์ สัตว์กินก็ตาม แจกทานให้บุคคลผู้ทุกชั้นก็ตาม หรือให้ท่านแก่พระเจ้าพระสงฆ์ก็ตาม นี่เรียกว่าการทำบุญให้ท่าน การให้ท่าน วัตถุนั้นเป็นของท่านผู้รับไป แต่บุญกุศลที่เราให้ท่านนี้ย้อนเข้ามาเป็นสมบัติของเรา เรียกว่าบุญย้อนเข้ามาสู่ใจของเรา มาหนุนจิตใจของเรา

นี่แหละท่านเรียกว่าบุญ คือเป็นนามธรรม ซึมซาบเข้าสู่จิตใจทันที ส่วนวัตถุ เราไปใช้ทางไหนก็ใช้ได้ วัตถุเป็นวัตถุ ไม่ไปสวรรค์ นิพพาน พรหมโลก ตกนรกอะไรแหละ เช่นเราสร้างกุฏิ สร้างศาลา สร้างโบสถ์วิหาร โบสถ์วิหารเหล่านี้ไม่ไปตกนรก ไม่ไปสวรรค์นิพพาน ผู้สร้างต่างหากเป็นผู้ไปสวรรค์ไปนิพพาน เป็นผู้ได้บุญได้กุศล เพราะฉะนั้นจึงพากันสนใจในการเสียสละ อย่าปล่อยใจแต่ความตระหนี่ถี่เหนียวเอาไป

ถูกละเลยหมด ได้มามากน้อย หาเท่าไรก็ไม่พอ เพราะกิเลสหิวโหยตลอดเวลา ไม่เคยมีคำว่าอิ่มพอ

เมื่อเราวิ่งตามมันเท่าไร มันก็เท่ากับไฟได้เชื้อ ยิ่งแสดงความอยากความหิวโหยมากขึ้น ๆ ไม่มีวันพอ จนกระทั่งตาย ตายไปอย่างท้องแข็ง จิตใจแห้ง ไม่มีบุญกุศลติดตัวเลย นี่เสียดสีของเราชาติหนึ่งจนได้นั้นแหละ นี่เรามาเกิดเป็นมนุษย์ ต่างคนต่างเป็นมนุษย์ รู้ตัวรู้ชั่ว ขอให้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมที่เป็นสิริมงคลแก่จิตใจ แล้วยึดมาปฏิบัติตน สิ่งใดที่ท่านสอนให้ละอย่าฝืนทำ สิ่งใดที่ท่านสอนให้บำเพ็ญให้อุตสาหะพยายามบำเพ็ญ ใครไม่ได้เป็นเศรษฐีทั่วโลกแหละ มันเป็นคนทุกข์คนจน หาเข้ากินเย็นเหมือนเรา ๆ ท่าน ๆ นี่แหละ แต่น้ำใจของเราไม่จน เรามีมากมีน้อย เราทำบุญให้ทานเฉลี่ยเผื่อแผ่ตามกำลังความสามารถของเรา เราก็ได้บุญได้กุศล ถึงขนาดที่ว่าตักตวงเอาบุญกุศลเป็นลำดับลำดาไป จนเป็นมหาคุณต่อจิตใจของเราได้ เพราะอำนาจแห่งทานของเรา

คนมีจิตใจอันกว้างขวาง ไปที่ไหนไม่อดอยากขาดแคลน อยู่ในโลกนี้ก็ไม่ใช่ขาดแคลน จนก็ยอมรับว่าจนตามโลกอนิจจัง แต่ไม่จนจนถึงขนาดว่าหาทางออกไม่ได้สำหรับคนทำบุญให้ทาน หากมีทางเล็ดลอดผ่อนคลายเป็นจนได้นั้นแหละ ไม่เหมือนกับคนตระหนี่ถี่เหนียว ได้มาเท่าไรไม่พอ ไม่พอจนกระทั่งตาย ตายไปแล้วก็อดอยากขาดแคลน เขาไปแดนสวรรค์กันเต็มโลกเต็มสงสาร เราแหวกแนวไปลงนรก เสวยตั้งแต่ความทุกข์ความทรมาน เพราะสันดานเลวของเรา อย่างน้อยอย่าให้มีในตัวของเรา ถ้ายังไม่ทราบก็ขอให้ทราบ และไปแก้ไขตัดแปลงตนเอง ซึ่งเวลานี้ยังไม่สาย

ชีวิตจิตใจของเราก็มีอยู่ ครูบาอาจารย์ท่านสอนอรรถสอนธรรม ซึ่งเป็นทางเดินอันราบรื่นดีงามเพื่อความสุขความเจริญ สอนเราให้พากันไต่ย่นไต่พัง นำไปประพฤติปฏิบัติ อย่าปล่อยให้เป็นสัตว์ไม่มีเจ้าของ เร่ร่อนไปไหน ตายง่ายนะ บรรดาสัตว์ที่ไม่มีเจ้าของไม่ปลอดภัย ไปที่ไหนถูกทำลายได้ง่ายๆ สัตว์ที่มีเจ้าของนั้นแหละแคล้วคลาดปลอดภัย ใจของเราก็ให้มีเจ้าของ มีศีลมีธรรมเครื่องกำกับรักษา อย่าปล่อยให้แก่กิเลสตัณหาซึ่งเป็นมหาภัยมาลากมาเข็น ถูกละทิ้งจมไปเสียทุกวันทุกคืน ตั้งแต่เกิดมาจนกระทั่งวันตาย ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ หาตั้งแต่ความชั่วช้าลามกใส่ตน

คนเราหาอะไรมันก็ได้อันนั้น ไม่ว่าหาความดีความชั่ว ที่แรกหาความชั่วก็ไม่ได้มาก ครั้นนานเข้ามันก็ใหญ่ทับหัวเราลงไป เขาพ้นจากนรกอเวจีมา เราไม่ได้พ้น เพราะโทษเราหนักยิ่งกว่าภูเข่า อย่างนี้มีมากนะ อันนี้สร้างคุณงามความดี เราไม่ได้เป็นเศรษฐีเราสร้างตามกำลังศรัทธาของเรา มีมากมีน้อย บริจาคไปตามศรัทธา บุญกุศลนี้แล ตั้งแต่เหนื่อยไปถึงมาก จะมากขึ้นโดยลำดับ เหมือนฝนที่ตกลงมาจากบนฟ้าที่ละเม็ด ๆ ไม่

ตกเท่าตมเท่าไหอะไรแหละ แต่ตกไม่หยุดไม่ถอยมันก็เต็ม ทำสถานที่ต่าง ๆ ให้เต็มได้ด้วยน้ำ

อันนี้การสร้างบุญสร้างกุศลสำหรับพวกเราเองก็เหมือนกัน สร้างทุกวันทุกคืน มีน้อยให้ตามน้อย มีมากให้ตามมาก ตามกำลังของเรา เราอย่าไปคิดว่าให้เป็นเศรษฐกิจเสียก่อน แล้วค่อยทำบุญ นี่ตายทิ้งเปล่า ๆ ไม่มีใครเป็นเศรษฐกิจได้แหละ ตายทิ้งเปล่า ๆ ทั้งนั้น ถ้าเอาธรรมเข้าไปจับ มีเท่าไรทำบุญให้ทานสงเคราะห์เรา การทำบุญนี้สงเคราะห์เรา สงเคราะห์เราในภพชาติต่าง ๆ จะหนุนไปด้วยบุญด้วยกุศล มีแต่ความสุขความเจริญ ให้อุตสาหะพยายามนะ ไม่เช่นนั้นจะตายทิ้งเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร

วันนี้หลวงตาได้สอนพี่น้องทั้งหลายพอได้เข้าใจในศีลในธรรม วันนี้ก็ได้พร้อมใจกันมาบริจาคทานเพื่อหัวใจคือ คลังหลวงของเรา คลังหลวงนี้เป็นหัวใจของชาติไทยทั้งชาติ มีทองคำ มีดอลลาร์เข้าสู่คลังหลวงแล้ว เราหายใจโล่ง ไม่ปิดตันอันตุนี่เรียกว่ามีสมบัติส่วนกลางเข้าสู่หัวใจ นี่แหละดังที่เราทั้งหลายได้นำมาบริจาคทุกวันนี้เวลานี้สมบัติค่อยเต็มตื้นขึ้นมา เต็มตื้นขึ้นมา ต่อไปก็ถึงจุดหมายปลายทาง พี่น้องทั้งหลายก็พากันผาสุกเย็นใจ

สำหรับหลวงตาเองก็หายห่วง ตายไปแล้วไม่ต้องอยู่กับอะไร หลวงตาเปิดหัวอกที่ได้ปฏิบัติตัวมาตั้งแต่วันบวชมาจนกระทั่งบัดนี้ มีแต่สร้างความดีตลอดมาตั้งแต่วันบวช ถึงวันนี้ก็เป็นเวลา ๖๙ พรรษาแล้ว ได้ ๖๘ ปีเต็ม ๖๙ พรรษา นี้สร้างตั้งแต่ความดี นับตั้งแต่วันบวชมาจนกระทั่งบัดนี้ เมื่อสร้างไม่หยุดไม่ถอยจนกระทั่งบัดนี้ ทำไมจะไม่เต็มได้ละ เราเทน้ำใส่ตุ่มใส้หมันยังเต็มได้ เทบุญเทกุศลด้วยความดีเจ้าของที่ประพฤติปฏิบัติอยู่ตลอดเวลา ใส่หัวใจ หัวใจก็เต็มได้ นี่เทลงมา เทลงมานี้ ตั้งแต่เริ่มแรกบวชมาจนกระทั่งถึง พุดให้เต็มยศเต็มเม็ดเต็มหน่วย เราตั้งแต่บวชมาจนกระทั่งออกปฏิบัติฟัดกับกิเลสให้ขาดสะบั้นลงไปจากใจ บุญกุศลเต็มหัวใจขึ้นมาในวันนั้น ถ้าจะคิดถึงพรรษาก็ประมาณ ๓๖ ปี นี่กิเลสตัวบกพร่องได้ขาดสะบั้นลงไปจากใจ ธรรมะอันสมบูรณ์ได้เกิดขึ้นแทนที่เต็มหัวใจ

ตั้งแต่บัดนั้นมา เราขอพูดตรง ๆ ตามธรรมของพระพุทธเจ้าที่เป็นตลาดแห่งมรรค ผล นิพพานมาดั้งเดิม ไม่คลาดไม่เคลื่อน เราทำเต็มเม็ดเต็มหน่วยมาถึงขนาดนั้น เราก็ได้ผลเป็นที่พอใจ หาท้อต้งติ เหตุของตัวเองที่ทำด้วยความท้อแท้อ่อนแอก็ไม่ มี ผลของตัวเองที่ได้เป็นที่พอใจ พอทุกสิ่งทุกอย่างตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้ เป็นเวลา ๕๓ ปี ๕๔ ปีนี้แล้ว เราไม่เคยมีทุกข์ใดเข้ามาสัมผัสสัมพันธ์กับใจนี้ได้เลย เพราะสิ่งที่มาสัมผัสสัมพันธ์ เป็นเสียงเป็นนาม เป็นพินเป็นไฟ จนกระทั่งสลับสอยก็คือ

กิเลสแต่ได้ขาดสะบั้นลงไปจากใจ เพราะอำนาจแห่งธรรมเป็นเครื่องชะล้าง เป็นเครื่องกำจัดแล้ว

หลังจากนั้นมาเราไม่เคยมีทุกข์ภายในหัวใจเลย จะตายเมื่อไรเราพอใจ เราไม่ได้มีอดีต อนาคต อดีตที่เคยเป็นมาก็ภพก็ชาติผ่านมามากหมดแล้ว อนาคตจะไปเกิดที่ไหนอีก เราตัดขาดสะบั้นแล้ว เพื่อที่จะได้เกิดอนาคตเพื่อจะแบกกongทุกข์ทั้งหลายดังที่เคยเป็นมาขาดสะบั้นแล้ว ปัจจุบันนี้ก็เป็นธรรมทั้งแท่ง เป็นธรรมธาตุจำอยู่ตลอดทั้งวันทั้งคืน ใครจะมาตำหนิติเตียนก็จำอยู่เช่นนั้น ใครจะมาชมเชยสรรเสริญก็จำอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา เรียกว่าใจพอแล้วในธรรมทั้งหลาย เพราะอำนาจแห่งการสร้างความดี

เมื่อสร้างถึงที่แล้วก็ได้เต็มภูมิ ไม่มีบกพร่อง ท่านว่านิพพานเที่ยง ดูหัวใจเจ้าของก็รู้ เที่ยงยังงี้ก็รู้ แต่ก่อนไม่เคยรู้ เวลาความเที่ยงของธรรมกับหัวใจเป็นอันเดียวกันแล้ว รู้ทันทีเลย ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นการช่วยชาติบ้านเมือง หลวงตาจึงช่วยพี่น้องทั้งหลายด้วยความเมตตาสงสารสุดส่วน จึงไม่มีคำว่าไปจะต้องสมบัติพี่น้องทั้งหลายแม้ชิ้นหนึ่งมาเป็นสมบัติของตนด้วยความมัวหมองทุจริตของใจ ไม่เคยมีกรุณาทราบไว้ตามนี้ละ เราช่วยเต็มเม็ดเต็มหน่วยทุกด้านทุกทาง

ทีนี้เวลาถึงจุดหมายแล้วคือว่า ขอให้ได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน และดอลลาร์ให้ได้ ๑๐ ล้านนี้แล้ว ก็หมดสิ่งที่เราประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ไม่กวนพี่น้องทั้งหลาย ใครจะเอามาให้เราก็เอา แต่ที่จะให้ไปรบกวนพี่น้องทั้งหลายดังปัจจุบันที่กำลังโฆษณาอยู่นี้ไม่กวน เมื่อพอตามความต้องการแล้วหยุดทันที แต่ใครจะเอามาให้ก็เอาเพิ่มเข้าอีก เพิ่มเข้าอีก แต่จะไปรบกวน จะไม่รบกวน การเป็นการตายของเราพอทุกอย่างแล้ว หายห่วงทุกอย่าง ตายไปแล้วไม่ต้องนิมนต์พระมากุสลา เราจะตายของเราคนเดียว เข้าในป่าในเขา ร่มไม้ชายคาที่ไหนเป็นที่สะดวกสบาย จะนั่งสมาธิตายหรือนอนตาย เราสบายทุกอย่าง ไม่มีอะไรเป็นอุปสรรค เมื่อกิเลสตัวสร้างอุปสรรคขาดสะบั้นลงไปจากใจเสียอย่างเดียวกันเท่านั้น มีแต่ธรรมล้วน ๆ โลงตลอดเวลา

จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้จดจำคำสอนของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นตลาดแห่งมรรคผล นิพพานไว้ภายในจิตใจ เอา สร้างเกิดสร้างบุญ ไม่ไปไหน บุญเป็นของเราตลอดมา สร้างบาป บาปก็เป็นภัยต่อเราตลอดมาแล้วก็ตลอดไปอีก จึงขอให้พากันละเว้นในสิ่งไม่ดีทั้งหลาย มันจะเป็นภัยต่อตัวเราเอง ให้สร้างแต่ความดีงามเพื่อผลประโยชน์แก่เราเอง ตายแล้วไม่นิมนต์พระมากุสลา เราก็ผาสุกร่มเย็นภายในใจ ธรรมภายในใจของเรา กุสลาให้เราพอแล้ว นี่ละอำนาจแห่งบุญแห่งกุศล เมื่อสร้างเข้ามาเต็มใจแล้ว ไม่ต้องไปถามใคร ไม่สงสัยอะไรเลย ขอให้พี่น้องทั้งหลายยึดไว้เป็นหลักเป็นเกณฑ์

เวลาจะหลับจะนอนก็ให้พากันไหว้พระเสียก่อนนะ อรหิ์ สมุมา ได้มากน้อย
เพียงไร ให้สละเวลาลำเวลาจากกิเลส เพราะกิเลสมันยึด มันกดมันถ่วง มันบีบบังคับ ไม่
ให้เราว่าอรหิ์ สมุมาสมุพุโธ แม้แต่สวด อรหิ์ ก็ไม่จบ กิเลสตัวชี้เกียจชี้คร้าน ท้อถอย
อ่อนแอ มันจะมาทันที กิดขวางไม่ให้เราทำ สุดท้ายคนหนึ่ง นอนเหมือนสัตว์ ไม่มีพุท
โธ ธัมโม สังโฆ ติดใจเลย มีเยอะนะชาวพุทธเรา ให้พลิกเสียใหม่ เวลาจะหลับจะนอน
ให้ไหว้พระ พอเสร็จแล้วให้ทำความสงบใจ เราจะนั่งพับเพียบก็ได้ ขัดสมาธิก็ได้ ท่า
ไหนก็ได้ แล้วให้นาคำบริกรรม เราชอบพุทโธก็ได้ ธัมโมก็ได้ สังโฆก็ได้ เข้ามาบริกรรม
กับจิตใจ มีสติจดจ่ออยู่กับคำบริกรรมนั้น เป็นเวลาพอสมควร

เอา ออกก็อดเถอะ เหนื่อยก็ทนเอา เราเหนื่อยอย่างอื่นเรายังเหนื่อยได้ นี่เหนื่อย
เพื่อบำเพ็ญกุศลบุญแก่ตัวเอง ทำไมจะทนเหนื่อยไม่ได้ เอาบังคับ นั่งภาวนา บางรายจะ
เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วก็มี เหมือนตายน้ำอยู่ต้นก็มี อยู่ลึกก็มี อยู่พอประมาณก็มี ถ้าถูกตา
น้ำตื้น ขุดจึก ๆ ลงไป น้ำขึ้นมาแล้ว ฟุ้งขึ้นมาแล้ว อันนี้ถ้านิสัยปัจจัยของเราอยู่ต้น ๆ
เราสร้างไม่นานนะ ภาวนาไม่นาน ปรากฏเป็นความรู้แปลก ๆ ต่าง ๆ ขึ้นมาที่ใจ มี
ความสว่างไสว ความสงบเย็นใจ ความรู้นี้จะสว่างขึ้นเป็นลำดับได้ไม่นานนัก แต่ผู้ที่
ไม่ได้ อย่างนั้นก็ตาม การสร้างบุญต้องได้บุญ สร้างกุศลได้กุศล สร้างธรรมต้องได้ธรรม
จะปรากฏเห็นขึ้นมา ไม่เห็นขึ้นมาก็ตาม ผลคือความดีงามที่เราทำแล้วนั้น เป็นสมบัติ
ของเราโดยแท้ เป็นแต่ว่าจะปรากฏผลแปลก ๆ ต่าง ๆ อย่างไรบ้างนั้น ยกไว้เป็นกรณี
พิเศษ

แต่กรรมดีที่เราทำอยู่ รู้ไม่รู้ เห็นไม่เห็น พุทโธกับใจให้ติดกันแนบแล้ว นั้นละ
บุญกุศลกองใหญ่อยู่ที่ตรงนั้น ให้พี่น้องทั้งหลายนำไปแล้วภาวนาบ้างนะ พลิกเพลง
เปลี่ยนแปลงบ้าง เรามันจะตายด้วยกัน นั่งเต็มถนนอยู่ที่นี่ คนไหนที่ได้รับกรณีพิเศษ ว่า
พญามัจจุราชไม่จดทะเบียนบัญชีความตาย มันตายอยู่ด้วยกันนั้นแหละ จดไว้ ๆ วันนี้
คนนี้ตาย วันหน้าคนหน้าตาย วันใดวันหนึ่งก็มาโดนเราจนได้นั้นแหละ ก่อนตายให้
สร้างคุณงามความดีนี้ไว้เสีย เราจะได้มีความอบอุ่นเย็นใจ ตายไปแล้วก็ไปสวรรค์ชั้น
พรหม นิพพาน มีไว้สำหรับคนดีทั้งนั้นแหละ นรกมีไว้สำหรับคนชั่ว ตายแล้วจมนเลย ถ้า
สถานที่ดีก็มีไว้สำหรับคนดี ตายแล้วไปเลย ไม่ต้องให้ใครตามส่งตามเสีย บุญท่านจะส่ง
เราเองนะ

วันนี้เทศน์เพียงเท่านี้ละ ขอให้ท่านทั้งหลายได้นำไปประลึกอรรถ ระลึกธรรม
ปฏิบัติตนให้เป็นพลเมืองดี มีความซื่อสัตย์สุจริตแก่ตน อย่าโกหกตน เช่นว่าจะนั่ง
ภาวนา โอ้ย ชี้เกียจ วันนี้ไม่ไหวแล้ว วันพรุ่งนี้ค่อยนั่ง หลอกแล้ว พอวันพรุ่งนี้อีก
หลอกอีกต่อไป เลยมีแต่เรื่องหลอกตัวเอง ใช้ไม่ได้นะ ให้ตั้งหน้าตั้งตาฟัง วันนี้ก็ขอ

อนุโมทนาและขอบคุณกับท่านที่เป็นหัวหน้า คือคุณประพันธ์ อินทรกำแหง ประธานสมาคมผู้ประกอบการรับเหมาและค้าวัสดุก่อสร้าง นี่ได้เป็นผู้ริเริ่มในการสร้างกุศล พี่น้องทั้งหลายก็ได้มีส่วนร่วม ได้สร้างบุญกุศลถ้วนหน้ากัน เพราะคุณประพันธ์เป็นต้นเหตุ จึงขอความสวัสดีและบุญกุศลทั้งหลายที่หลวงตาได้สร้างมาก็ดี และมากน้อยก็แผ่ส่วนบุญส่วนกุศลให้ถึงกับพี่น้องทั้งหลาย มีหัวหน้าเป็นประธานนี้เป็นสำคัญ และขอความสวัสดีจงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

อะไรที่หลวงตาเทศน์สั่งเสียพี่น้องทั้งหลาย ให้พากันระลึกละเลียดไปจนถึงบ้านถึงเรือน ไปเป็นมรดกอันล้ำค่าในครัวเรือนของตนด้วยพุทโธ ธัมโม สังโฆ ภาวนาทุกคืนนะ ให้ได้ทุกวัน ๆ อย่าปล่อยทิ้งเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์ คนเกิดมาก็เพื่อประโยชน์ อยู่ไม่ได้ประโยชน์ ตายก็ยิ่งขาดทุน ไม่ดีเลยนะ จำเอาไว้นี้ ทินี่ให้พร

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com